

MIKE GAYLE

Vienos nakties
nuotykis ir jo
pasekmės visam
gyvenimui

Vakarienė dviese

TYTO ALBA

MIKE GAYLE

Vakarienė dviese

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Gabrielė Gailiūtė

VILNIUS 2010

UDK 820-3
Ga-159

Mike GAYLE
DINNER FOR TWO
Hodder and Stoughton,
London, 2002

ISBN 978-9986-16-788-4

Copyright © 2002 by Mike Gayle
© Gabrielė Gailiūtė, vertimas
į lietuvių kalbą, 2010
© Rimas Valeikis, viršelio
dailininkas, 2010
© „Tyto alba“, 2010

Skiriama pirmajai beždžionėlei

Padėka

Dėkoju savo žmonai, mamai, tėveliui, Philui, Sheilai, Andy, Jackie, Jenny, Philui P, Jane BE, Euanui, Georginai (juk sakiau), Cathei, Nikki, Mathui, Mike'ui, Eltui, Vicui, Ruth, Ange, Jamesui, Dave'ui, Maz, Lisai, Chrisui/Johnui, Helen, Arthurui, Charlottei, Johnui, Nadine, Rodui, visiems iš „Hodder“, visiems iš „Curtis Brown“, visiems iš „The Board“, vaikinui, su kuriuo Niujorko „Astor Place“ „Barnes and Noble“ renginyje 2001 m. vasarį aptarėme „Mano svajonių merginą“ (atsiprašau, pamečiau tavo el. pašto adresą), Davidui Kittui, įrašiusiam 10 balų vertą albumą „Small Moments“, mielajai Natalie iš „Natmags“, galiausiai – žurnalams ir laikraščiams, kuriuose spausdintos šios knygos ištraukos: „Cosmopolitan“, „B magazine“, „Living Etc“, „Express“ ir „The Times“.

Kiek suprantu, statau aš.

Prologas

Pasirodo (bent ji taip sakė), viskas prasidėjo dėl to, kad jos geriausia draugė Keiša turėjo pasilikti po pamokų ledo ritulio treniruotėje. Jai labai nepatikdavo vienai eiti namo, nes jausdavosi vieniša. Bet tądien nė nepastebėjo, kad greta nėra Keišos, ir viskas per Brendaną Keisį. Ji taip jį įsižiūrėjo, kad net ėmė kone persekioti, stebėdavo per pietus valgykloje ar antradienio popietėmis per pono Kelio anglų kalbos pamokas įsitaisydavo prie lango, nes tuomet Brendano klasei vykdavo kūno kultūra, ir – labai labai pasistengus – būdavo įmanoma įžiūrėti jo siluetą futbolo aikštėje.

Tądien ji pasiryžo pirmą sykį gyvenime jį užkalbinti. Ilgai svarsčiusi ir dvejojusi, apsisprendė – geriausia bus tiesiog pasipainioti jam akyse, daug šypsotis ir visa širdimi tikėtis, kad pokalbis savaime užsimegs tiesiog iš nieko, kaip kokioje situacijoje komedijoje „Didžiojo sprogimo teorija“. Vos suskambus paskutiniam tą dieną skambučiui, ji nulėkė prie pagrindinių mokyklos durų ir ėmė laukti.

Paskui Brendaną su draugais iki vartų ji nusekė nepastebėta – o tai buvo sunkiau negu tikėjosi. Brendanas su bičiuliais niekur neskubėjo, ir kassyk jiems stabtelėjus, jai tekdavo lenktis

pasikedenti nérinių ar pasirausti krepšyje, o kartais tiesiog sustodavo ir žvelgdavo į niekur, lyg laukdama įkvėpimo. Galiausiai jos atkaklumas pasiteisino: vaikinai išėjo pro vartus takeliu į autobuso stotelę. Ji įsitaisė tiesiai už Brendano – iki šiol save čia būtų įsivaizdavusi tik drąsiausioje svajonėje. Tačiau Brendanas visiškai nekreipė į ją dėmesio, kad ir kaip ji šypsojosi jam.

Kai atvažiavo 23A dviaukštis ir atvėrė duris, tvarkinga eilė pažiro, ir ją nustūmė į galą. Kol ji įlipo, Brendanas su bičiuliais jau buvo užsikorę į antrą aukštą. Ji nusekė paskui, bet pavėlavo: ten nebeliko vietų. Ji atsiduso ir nusileido žemyn.

Po dešimties minučių, kai autobusas sustojo jos stotelėje, buvo taip įsiutusi, kad išlipdama tiesiog norėjo klykti. Šėlo žingsniuodama gatve ir nusprendė nė nebeatsigręžti į Brendaną. Tačiau vos įsivaizdavus, kaip jis, priglaudęs veidą prie lango, lydi ją akimis, ryžtas išgaravo. Atsigręžė, bet jo nepamatė – ir labai ant savęs supyko, kad viliasi, nors nėra jokio pagrindo. Pyko, kad taip akivaizdžiai savęs negerbia.

Pradėjo lyti, ir ji pasiryžo keistis – suimti gyvenimą į rankas: pirmiausia reikia pakeisti nuotaiką, kaip nors save pamalotinant. Ji dirstelėjo į „Hello Kitty“ piniginytę pažiūrėti, kiek liko pinigų, – 2,70 svaro. Neapsispręsdama, kuo čia save pradžiuginus, užsuko į spaudos kioskelį gatvės gale ir nejučia žvilgsnis nuklydo į žurnalų stendą. Štai ko ji nori.

Nori žurnalo, kuris suprastų, kaip ji jaučiasi.

Žurnalo, kuris ją suprastų geriau negu ji pati.

Žurnalo, kuris tiesiog padėtų jai labiau patikti pačiai sau.

Peržvelgė jos amžiaus grupei skirtus pavadinimus – „Smash Hits“, „Mizz“, „19“, „TV Hits“, „Top of the Pops“, „Teen Scene“, „J17“, „Bliss“, „Sugar“ ir „Looks“ – ir iškart pasijuto geriau. Jie atrodė kaip bičiuliai, besinerią iš kailio dėl jos dėmesio. Suprato, kad rinktis reikės atidžiai. Nusivylimo ji tiesiog nepakeltų. Virše-

liai visi atrodė vienodi: jaunos gražuolės ar popžvaigždutės tobula oda, visiškai taisyklingų bruožų ir ramiomis šypsenomis. Ir turinys ne ką skyrėsi: mados, makiažas, interviu su popžvaigždėmis, straipsniai apie vaikus, straipsniai apie drauges.

Po kelių akimirų ji apsisprendė. „Teen Scene“ – „žurnalas šaunioms merginoms“. Jis buvo 10 pensų pigesnis už kitus; jai patiko violetiniai akių šešėliai, kuriais buvo pasidažiusi mergina ant viršelio, ir tikėjosi viduje rasti, kokios jie firmos; prie jo buvo pridėtas pakelis klijuojamų tatuiruočių, kurios jai atrodė mažumėlę vaikiškos, bet galbūt ir visai smagios; ir jame buvo geriausia patarimų skiltis – „Adomas Paklauskas“. Bičiulės juokdavosi iš merginų, kurios rašė į patarimų skiltis, bet ji suprato, kad apie vaikus ji lygiai taip pat nieko nenutuokia kaip ir laiškų autorės. Jai labai patiko klausimų ir atsakymų puslapiai: pasijusdavo ne vienintelė tokia visame pasaulyje. Ne kokia keistuiolė. Visas mintis ir baimes, klajojančias jos sąmonėje, galėjo išspręsti „Mieloji Pemė“, „Adomas Paklauskas“, „Asmeninio gyvenimo daktaras Meloris“, „Stivenas – apie bernus“ ir „Mielosios Anės greitoji pagalba“. Sąrašą galėjai tęsti be galo. Bet „Adomas Paklauskas“ – geriausias.

Ji pasiėmė žurnalą ir nuėjo susimokėti. Pardavėjas nuskaitė brūkšninį kodą, pyptelėjo kasa, ji padavė be gražos ir išėjo.

Chaoso teorija teigia, kad koks nors menkas drugelis, prieš milijoną metų suplasnojęs sparnais, galėjo pakeisti viso pasaulio įvykius. Na, jei jau šitaip, tai man, Deivui Hardingui, laimingai vedusiam muzikos žurnalistui, tą akimirką drugelis šovė į orą, ir chaoso teorija virto chaoso praktika.

PIRMA DALIS

(2000 m. liepa–rūgpjūtis)

Taip ir sėdėjo abu, jau suaugę, bet vaikiškomis
širdimis, o aukštai danguje švietė šilta ir
skaisti vasaros saulė.

Hansas Kristianas Anderseną, „Sniego karalienė“, vertė L. Blaževičiūtė

taigi

Artinasi vidudienis, aš sėdžiu darbe, ir suskamba telefonas.

– Deivas Hardingas klauso, – sakau į ragelį. – Žurnalas „Louder“.

– Čia aš.

Kitame laido gale – mano žmona Izė, skambina iš savo kabineto.

– Sveikutė. Kaip einasi?

– Gerai. Ką dabar veiki?

– Nieko rimta, galiu padaryti pertraukėlę.

– Mat kaip.

– Kas nutiko?

Tyla.

– Kas tau?

Tyla.

– Kas yra?

Tyla nutrūksta:

– Man atrodo, aš laukiuosi, – sako ji ir pratrūksta raudoti.

tik

– Tu laukiesi? – pakartoju.

– Manau, taip.

– Manai?

– Dar nepasidariau testo... Norėjau, kad tu būtum kartu.

Bet mėnesinės vėluoja. Labai. Tiesą sakant, taip labai, kad jau ir taip viskas aišku.

– Kodėl anksčiau nesakei?

– Labai tikėjau, kad apsirikau, – tyliai prataria ji.

– Aš tave myliu, – sakau.

– Koks siaubas, – atsako ji.

– Aš tave myliu, – sakau.

– Viskas, nebegaliu, – atsako ji.

– Aš tave myliu, – sakau.

– Bet ką mes darysim? – klausia ji.

– Nežinau, – sakau. – Bet aš tave myliu.

labas rytas

Kartais žmonės savo pirmagimius pradeda saulėtuose Karibų paplūdimiuose, kartais – audringą naktį Ežerų krašto parke, kartais – savo miegamajame, žvakių šviesoje, skambant Bario Vaito plokštelei. O kaipgi mudu su Ize? Mažumėlę irzliai pasimylėjome lietingą vidurnaktį Šiaurės Londone vieną praėjusio birželio antradienį. Abu su Ize sukame galvas, kada tai galėjo nutikti, ir netvardome juoko – Izė tądien redagavo straipsnį apie tai, kad trisdešimtmetį perkopusios poros mylisi vis rečiau, ir mudu jos iniciatyva mylėjomės, lyg norėdami tam papiestarauti.

Aš, kaip ir ji, duonai užsidirbu rašydamas į žurnalus, todėl puikiai žinau: niekada neverta tikėti tuo, kas ten rašoma, nes ten viską parašo tokie žmonės kaip mes – uždarbiaujantys žurnalistai, kurie iš esmės lygiai taip pat nieko nesupranta ir nežino kaip ir visas pasaulis, skirtumas tik toks, kad mes to niekada nepripažįstame. Tačiau visa tai nekeičia fakto, kad *mudu* laukiamės ir kad šito neplanavome.

Ar supykau ant to žurnalo?

Ne.

Ar supykau ant Izės?

Ne.

Ar bent supykau ant savęs?

Ne.

Kad ir kaip banaliai tai skambėtų, aš tiesiog devintame danguje iš laimės.

Alpstu.

Svaigstu.

Nieko geresnio gyvenime dar nėra nutikę.

klaida

Izė rauda telefonu, kad nenori turėti vaikų... bent kol kas. Ne todėl, kad vaikų nemylėtų, – pažįstame daugybę žmonių, kurie jų turi, ir ji vis guguoja, vaikšto su jų mamomis apsipirkti į „babyGap“, o jų nuotraukas smeigia prie kamštinės lentos virtuvėje. Matote, ji norėtų jų kuo vėliau.

– Gal po poros metų, – sakė ji, būdama dvidešimt aštuonerių, kai pirmoji mūsų pažįstama pora ėmė lauktis vaikelio.

– Aš dar nepasiruošusi, – kalbėjo ji, sulaukusi dvidešimt devynerių, kai vaikučiai pabiro visai kaimenei jos bendradarbių, draugių, pusseserių ir kaimynių.

– Nė nežinau, ar jų noriu, – sakė ji, būdama trisdešimties, kai išgirdo, kad jos geriausia vaikystės draugė laukiasi jau ketvirto.

Tiesą sakant, Izės nuostatą neturėti vaikų visada paliaukau ir viešai, ir privačiai.

– Kur mes tuos vaikus dėtume? – sakau, kai tarp draugų užaina tokia šneka. – Vaikų? Aš? Gal tu juokauji?

Paskui mudu su Ize imame kvailiodami kalbėti, kokie nevykę būtume tėvai. Kartojame beveik visada tą patį:

Ji: Kaip mes galime turėti vaikų? Juk būtume baisūs tėvai.

Aš: Prigirdytume lėliuką „Budweiserio“ vietoje pienelio.

Ji: Arba pamirštume jį autobuse.

Aš: Arba parduotuvėje.

Ji: Tokiems nelaimėliams vaikams dar tektų ir kraupūs genai.

Aš: Jie paveldėtų tavo atlėpusias ausis.

Ji: Ir tavo beždžioniškus kojų pirštus.

Aš: Įsivaizduok – atlėpausis, beždžionpirštis vaikas, sugniaužęs buteliuką visai ne rankomis.

Ji: O mudu, be to, abu trumparegiai! Taigi: trumparegis, atlėpausis, beždžionpirštis vaikas.

Aš: Ir dar tu vaikystėje sirgai astma, o aš alergiškas viskam – žiedadulkėms, penicilinui, geldelėms...

Ji: (*giliai atsikvepia*) Astmos kamuojamas, viskam, įskaitant žiedadulkes, peniciliną ir geldeles, alergiškas trumparegis atlėpausis beždžionpirštis vaikas. Neįtikima!

Aš: Nieko gero iš tokio vaiko neišeitų. (*Tyla*) Tai mudu tik abudu?

Ji: Aha, mudu tik abudu.

Net kai aplinkinių spaudimas užgriuvo visa jėga, o visos apsi-vaikavusios poros vis įkalbinėjo mus: „Ak, jums *būtinai* reikia vaikučio, tai tikroji gyvenimo pilnatvė“, aš ir toliau palaikiau Izę, nes ją mylėjau. O ji mylėjo mane. O aš norėjau, kad ji būtų laiminga, kad ir ką gyvenime pasirinktume.

Bet iš tikrųjų aš visada norėjau vaikų. Nenorėjau nieko laukti. Jei būtume galėję jų susilaukti tą akimirką, kai susipažinome, ir vis gimdę juos, kol pasensime ir pražilsime, nieko daugiau man ir nebūtų reikėję. Bet nieko nesakiau. Nenorėjau jos spausti. Vieną dieną, tikinau save, ji persigalvos, o iki tol reikia nepristigti kantrybės. Tad kantriai laukiau, mudu darėme

tą patį, ką ir visos poros: įrengėme virtuvę, griovėme sienas, važiovome atostogauti į egzotiškus kraštus, ten, kur niekas nevažiuoja. Buvome pavyzdingi dvejais pajamas gaunančios bevaikės kartos atstovai. Turėjome viską čia ir dabar. Bet visa tai būčiau iškeitęs į krūvą smirdinčių sauskelnių ir į jas kajojantį vaikutį.

kūdikiai

– Kurį pirkim? – klausiu.

Dabar be penkiolikos septynios, mudu su Ize stovime didelėje „Boots“ parduotuvėje Oksfordo gatvėje ir žvelgiame į ilgą nėštumo testų lentyną – o aš ničnieko apie juos neišmanau. Man visa tai negirdėta, ir nė nežinojau, kur parduotuvėje jų ieškoti. „Moterų higienos“ skyriuje? Greta „Plaukų priežiūros“? Tarp „Shapers“ sumuštinių ir gėrimų šaldytuvo? Pasirodo, jie ten pat, kur kontracepcijos priemonės, kaip juokinga, o pati lentyna ironiškai pavadinta „Šeimos planavimas“.

– Prieš keletą mėnesių atlikome jų vartotojų tyrimą, – sako Izė, mums kruopščiai apžiūrinėjant testų lentyną. – Šitas, – rodo ji tamsiai mėlyną dėžutę, – ir šitas, – pastelinė žalsva dėžutė kitame lentynos gale, – buvo geriausi.

Paimu ir žiūriu į kainą. Pakraupstu.

– Kas čia dabar?

Ji pažvelgia.

– Viskas gerai, zuiki. Jie tiek ir kainuoja.

– Kodėl?

– Nes tokia jų kaina.

– Visur?

– Visur.

– Tokia kaina galima nusipirkti visai padorią kompaktinę plokštelę, – susiraukęs sakau.

– Tu tikriausiai taip ir padarytum, – nusišypso Izė. Mano žmonos šypsena tiesiog nuostabi. Nuo jos apima gryniasias gyvenimo džiaugsmas. – Kokią plokštelę pirtum? – klausia ji.

– „Tindersticks“, „Simple Pleasures“. Pasakiškas albumas.

– Bet juk tu jį jau turi.

– Aha, – atsakau. – Bet jis toks geras, kad norėčiau turėti du.

Mike Gayle (Maikas Geilas, g. 1970 m. Birminghame) – britų rašytojas ir žurnalistas, ilgą laiką dirbęs FHM, *Sunday Times Style* ir *Just Seventeen* žurnaluose. Žmogus, puikiai žinantis, kuo gyvena šiuolaikiniai vyrai, žmogus, kurio romanų „Trūksta tik tavęs“ jau pamėgo ir lietuvių skaitytojai. Gayle'o romanai – geriausias dabartinių trisdešimtmečių miestiečių kartos atspindys: tai šmaikštūs žmonės, turintys gerus darbus, sukūrę šeimas ir laukiantys atžalų arba siekiantys karjeros toliau. Džiaugtis, jei žmona laukiasi? O kaip dabar viskas bus? O kaip išnešti sveiką kailį, kai problemos, kurių pats prisidirbai, užgriūva tarsi perkūnas iš giedro dangaus?

Visa tai dedasi ne su manim. Tai dedasi su tuo, kas pats prisidirbo – aštuoniolikamečiu Deivu Hardingu – žmogumi, kuris aš nesu jau daugiau kaip keturiolika metų.

„Vakarienė dviese“ – romanas apie Deivą ir Izę, trisdešimtmečių porą. Apie Deivą – aistringą muzikos mylėtoją, dirbantį muzikai skirtame žurnale. Izė kitame žurnale rašo apie tai, kas rūpi moterims. Tačiau labiau už viską Deivas trokšta tapti tėčiu.

Pagaliau – nuostabi naujiena: Izė laukiasi!

Dar viena naujiena, kur kas blogesnė: Deivo žurnalas uždaromas. Tačiau išeitis randama netikėtai – Deivas tampa paauglių žurnalo patarėju. Tai yra atsakinėja į nesuskaičiuojamą daugybę laiškų su klausimais: kaip bučiuotis? Ar gerai įsimylėti geriausios draugės vaikiną? Ką daryti, kad jam patikčiau? Ir Deivui puikiai sekasi!

Ir trečioji naujiena, kuri aukštyn kojom apverčia visą Deivo gyvenimą. Nes Deivas gauna laišką, įveliantį jį iki šiol nepatirtų problemų sukurį...

„Vakarienė dviese“ – lengvas, šmaikštus ir protingas romanas, kuriame vyrai ras savo sielos dvynį, o moterys – patarimų vadovą, kaip išgyventi su vyrais ir juos suprasti.

ISBN 978-9986-16-788-4

TYTOALBA

9 789986 167884

www.tytoalba.lt